

[Statsministeren.]

rede til at se på problemerne og medvirke til at få skævhederne rettet op under den ufravigelige forudsætning, at det sker inden for den finanspolitiske ramme, som regeringen har lagt og fået tilslutning til her i folketinget, og som er et væsentligt og uundværligt led i regeringens langsigtede økonomiske stabiliseringspolitik. Men det er også en ufravigelig forudsætning.

Jeg er overbevist om, at den største og mest uoprettelige urimelighed, vi overhovedet kunne fremkalde i dag, var den, der ville opstå, hvis regeringen lod sig forlede til at opgive sin langsigtede stabiliseringspolitik. Så ville de ofre, befolkningen har bragt, være ydet forgæves. Så ville vi virkelig for alvor prisgive betalingsbalancen over for udlandet med det resultat, at det ville være umuligt at opretholde den høje beskæftigelsesgrad, vi nu igen har nået efter tilbageslaget i 1967-68.

Regeringen har aldrig lagt skjul på, at der måtte bringes ofre i form af tilbageholdenhed med forbruget, hvis dansk økonomi igen skulle bringes i en balancetilstand. Vi har heller aldrig på noget tidspunkt søgt at skabe det indtryk, at problemerne kunne klares ved en lemfældig, kortvarig indsats. De problemer, vi kæmper med, er af dybtgående strukturel karakter. De er opstået igennem en skæv udvikling, som har stået på i en årrække. Derfor er det også kun muligt at rette dansk økonomi op gennem en stadig og konsekvent fastholden ved regeringens langsigtede politik. Og ét af elementerne i denne politik er nødvendigvis en stærk tilbageholdenhed med det private og det offentlige forbrug. Det er ubehageligt, men det er nødvendigt, og det er nødvendigt, at alle samfundsgrupper bortset fra de socialt svagest stillede yder deres bidrag hertil.

Derfor må regeringen afvise socialdemokratiets forslag i det omfang, det indebærer en svækkelse af statsfinanserne. Den absolutte betingelse for, at vi kan overveje nye udgifter, er, at man er rede til at medvirke til at skaffe dækning i form af højere indtægter for statskassen. Jeg må her indskyde, at det nok kan forundre, at socialdemokratiet nu tilsyneladende er blevet modstander af en konsekvent kasseoverskuds-politik. Det er nye strenge på partiets vio-

lin. Man har lidt på fornemmelsen, at de blev udskiftet i februar-marts 1968. Tidligere, da socialdemokratiet selv havde regeringsansvaret, havde man megen forståelse for, at den økonomiske udvikling kunne nødvendiggøre en forøgelse af kasseoverskuddet. Ja, jeg har såmænd selv flere gange bistået med at tilgodese disse behov. Hvorfor fornægter man da nu nødvendigheden af en sådan politik? Den situation, vi befinder os i for øjeblikket, gør jo netop en sådan politik nødvendig.

Fra 1968 til 1969 er der sket en afgørende ændring i den økonomiske situation, en vending, som har gjort det nødvendigt at tilpasse de krav, vi stiller til den økonomiske politik. Siden efteråret 1968 er der indtrådt en meget betydelig stigning i produktion og beskæftigelse. Ikke alene er den fulde beskæftigelse genskabt, men på visse områder er der tale om mangel på arbejdskraft. Beskæftigelsen i industrien steg fra august 1968 til august 1969 med 16.000 eller med 5 pct., og i januar-oktober i fjor var beskæftigelsen blandt samtlige forsikrede 35.000 eller små 5 pct. højere end i samme periode 1968. Vi har et byggeri som ingen sinde før. Ved midten af 1969 var det samlede byggeri under opførelse vokset til 11,8 millioner m², en stigning på 15 pct. i forhold til 1968.

Men samtidig — og det er den alvorlige kendsgerning, som må spille en aldeles afgørende rolle for vore overvejelser og beslutninger vedrørende den økonomiske politik — samtidig nåede i 1969 underskuddet på betalingsbalancen over for udlandet op på det højeste niveau, vi hidtil har kendt. Vi har endnu ikke de endelige tal for betalingsbalancens stilling, men der hersker ingen tvivl om, at sådan er det. Mens der i 1968 var en udvikling i gang, som pegede mod en forbedring af betalingsbalancen, er det siden klart gået den modsatte vej, så udviklingen i betalingsbalancen er blevet et aldeles påtrængende problem. Trods den ret betydelige fremgang i produktion og beskæftigelse er efterspørgslen altså i 1969 steget stærkere end produktionen, og alle analyser tyder på, at sådan ville det også gå i 1970, hvis ikke regeringens økonomiske politik blev udformet sådan, at der blev lagt en dæmper på stigningen i den samlede efterspørgsel.